

Grund til at føle sig brøstholdne som alle andre. Derfor gik de Vejen til Ministeren, og da det ikke frugtede, Vejen til Rigsdagen og Finansudvalget. Jeg kunde godt opløse Ting i Tilslutning til, hvad jeg her fører frem, fra Folk, der desværre er blevet økonomisk ruineret ved denne Sag. Jeg har sagt til dem, at jeg har egentlig ingen Medynk med jer, I kunde holde jeres Fingre derfra; men det var jo det, der lokkede, at de kunde faa Aktier til Pari mod at indbetale 30 pCt. og saa maaske faa Dividende efter Pari. Det var ogsaa det, Hr. Wiingaard virkede med overfor adskillige Mennesker, og man maa jo indrømme de paagældende Ret til at tro paa Mennesker, som har med offentlige Sager at gøre. Jeg mener fremdeles, at den højtærede Minister maa tage noget Hensyn til Minoriteternes Ret, og derfor spørger jeg ham, om han vil medvirke til, naar nu Likvidationskomiteen ikke foretager sig noget, at denne Aktionærminoritet faar Adgang til fri Proces. Pengene har de tabt ved Svindel, og nu ogsaa at skulle gaa til Domstolene og ofre Tusinder og atter Tusinder af Kroner i en maaske ørkesløs Retsforhandling, da man jo ikke kan vide noget, fordi Sagen i Forvejen er blevet forkludret ved Overenskomsten mellem Likvidationskomiteen og Bestyrelsen, er maaske noget, som de ikke er særlig begejstrede for at gaa i Lag med. Jeg vil derfor endnu en Gang spørge Ministeren, om han kunde tænke sig at yde sin Bistand til, at de paagældende fik fri Proces.

Endelig vil jeg gerne sige til Ministeren, hvad jeg før glemte med Hensyn til Opstillingen i Regnskaberne af de udenlandske Tilgodehavender til pari Kurs, at naar Ministeren sagde, at det er Regnskabet fra 1920, vi her taler om, er det meget muligt, men jeg for mit Vedkommende talte om Selskabets Stilling, som den forelaa overfor mig i November 1922. Jeg fæstede ikke min Opmærksomhed specielt ved Regnskabet 1920, og Ministeren vil jo ikke benægte, at i alt Fald med Hensyn til den Beretning, som Likvidationskomiteen har offentliggjort, er det oplyst, at denne Opstilling af tyske Mark til Pari betød en Begunstigelse af Selskabets Regnskab paa $2\frac{1}{4}$ Million. Kr.

Rode: Den højtærede Handelsminister svarede, forekommer det mig, ganske utilfredsstillende paa min Forespørgsel. Det er nemlig ikke rigtigt, at det, som den daværende Sparekasseinspektør kritiserede, i og for sig var dette enkelte særlige For-

hold — der var for øvrigt ogsaa nævnt bl. a., hvorledes Midlerne var anbragt —, men hele Sparekasseinspektørens Indberetning aandede en afgjort Mistillid til Ledelsen af Spareselskabet. Derom var i Virkeligheden den højtærede Ministers Forgænger Hr. Røthe heller ikke i mindste Maade i Tvivl under Forhandlingerne med Finansudvalget i 1921, hvor dette paa forskellig Maade kom til Udtryk. Der var altsaa til Stede hos Handelsministeriets Embedsmand, Sparekasseinspektøren, styrket ved Forhandlingerne i Finansudvalget, en Mistillid overfor disse to Personer og deres Ledelse. Det, jeg særlig har ønsket at gøre opmærksom paa, er, at man ved selve Indberetningen maatte faa Øje paa, at de samme Mænd sad i Internationale Assurance-Kompagni, hvor Handelsministeriets Departementschef indtog en fremtrædende Stilling i Bestyrelsen. Det, jeg ankede over, er, at Handelsministeriet ikke havde taget Konsekvensen af de Erfaringer, man var blevet delagtig i gennem disse Dokumenter, Indberetninger og Forhandlinger, men har ladet Sagen udvikle sig uden at fri Handelsministeriet fra den Delagtighed deri, som det desværre havde faaet. Dette gælder jo den foregaaende Handelsminister, som ikke er til Stede, og derfor henvendte jeg mig til den nuværende. Derfor var mit første Spørgsmaal til ham ogsaa, om han kendte denne Sag. Hvis han ikke havde kendt den, vilde jeg ikke have kunnet rette nogen Kritik mod hans Holdning i denne Sag. Derfor, maa jeg sige, var Ministerens første Svar i Finansudvalget egentlig ikke nogen Overraskelse for mig, jeg troede det var rigtigt, da Ministeren sagde nej, jeg kender ikke Sagen. Derpaa svarede jeg: Men det er dog højest mærkeligt, at en saadan Indberetning ikke forelægges for Ministeren. Det gav Anledning til, at den højtærede Minister korrigerede mig og sin egen Udtalelse ved dette, at han mente, han vilde sige, at han havde Kendskab til Sagen. Fra det Øjeblik, Ministeren sagde, at han havde Kendskab til denne Skrivelse, blev der ogsaa Anledning for mig til at spørge, hvorledes er det da muligt, at ogsaa den nuværende højtærede Handelsminister har kunnet lade dette fortsat passere uden at drage Konsekvensen af den aabenbart udtalte Mistillid til de to Mænd, der er de samme som dem, der sidder i Internationale Assurancekompagni. Thi det er dog en Kendsgerning, at naar de det ene Sted viser en saadan Holdning, er det ikke helt forstandigt at tiltro dem, at